

La tribuna

50 anys de la Carta Social Europea

La ratificació es va fer tard i malament perquè no es van ratificar disposicions necessàries per a la cohesió social

JAUME
Bartumeu

El 18 d'octubre de 1961 es va signar a Turín (Itàlia) la Carta Social Europea del Consell d'Europa. Ahir dimarts va fer cinquanta anys.

En l'edició de *Le Monde* del diumenge 16 es deia que hi ha aniversaris «... que hom oblida voluntàriament de celebrar. El dels cinquanta anys de la Carta Social Europea, signada en el mes d'octubre del 1961 n'és un».

La Carta Social Europea és la «germana» del Conveni europeu dels drets de l'home, en l'àmbit dels drets econòmics i socials.

Abasta un ampli ventall de drets que es poden dividir en tres categories: protecció del treball, protecció social pel conjunt de la població i protecció particular fora de l'àmbit laboral.

La carta ha anat evolucionant amb l'addició de protocols que reforcen els drets que garanteix i milloren els mecanismes de control.

L'any 1996 es va adoptar la Carta Social revisada, amb la finalitat d'assegurar la promoció dels drets econòmics i socials dels països membres del Consell d'Europa.

L'edició de *Le Monde* del 16 d'octubre recordava que, fins a la data, quaranta-tres dels 47 estats membres del Consell d'Europa l'han ratificada.

I afegia que «... els recalcitrants són Suïssa, Andorra, Mònaco i Liechtenstein». Vet aquí que som encara en una llista fosca!

Tanmateix aquesta referència de *Le Monde* mereix algunes precisions.

Andorra va ratificar la Carta Social europea (revisada) l'any 2004. Ho va fer, però, amb moltes reserves i prevencions. Tantes que la voluntat andorrana d'avançar en aquest àmbit és, encara avui, subjecta a molts

dubtes.

El Consell General, en la seva sessió del dia 30 de juny del 2004, va aprovar la proposta de ratificació i els Coprínceps van manifestar el consentiment de l'Estat i n'ordenaren la publicació, que es dugué a terme, en el núm. 47 del BO-PA, el 28 de juliol del 2004.

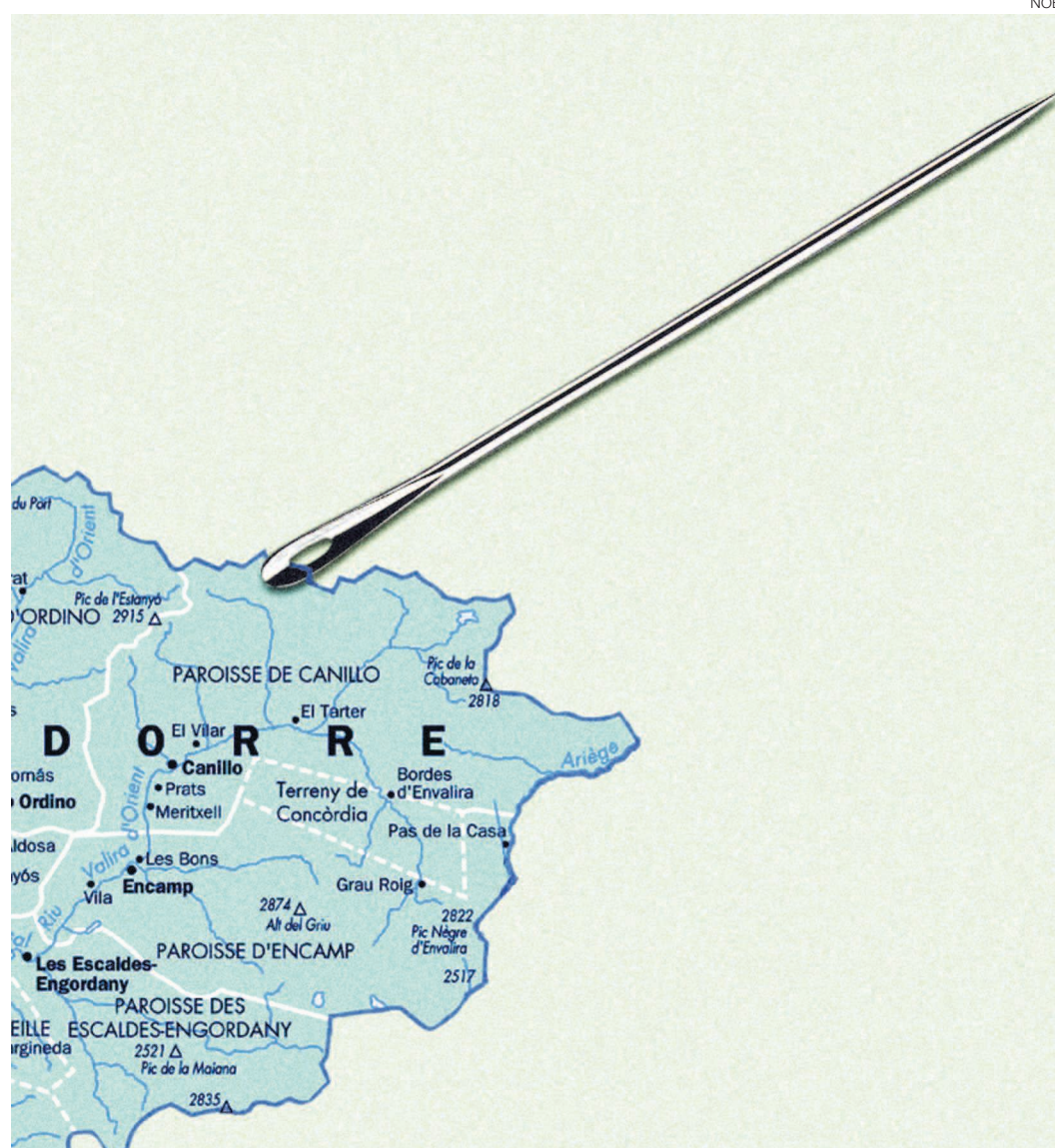
El problema d'Andorra a Europa, en relació a la Carta Social Europea revisada, no és doncs la ratificació sinó que aquesta es va fer tard i malament. Malament perquè no es van ratificar disposicions normatives de la Carta que són molt necessàries per a la cohesió social.

Tant és així que l'aprovació de la ratificació es va fer només amb els vots de la majoria liberal.

El *Periòdic* del dia 1 de juliol del 2004 titulava la pàgina 3 així: «El ple ratifica la Carta Social amb l'abstenció en bloc de l'oposició».

Els socialdemòcrates, des de la nostra participació a l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa i des del Consell General, vam empenyer argumentadament d'ençà el debat d'orientació política del Govern celebrat el 20 de juny del 2002, perquè Andorra signés la Carta Social Europea.

En una sessió de preguntes al Govern, celebrada el 12 de setembre del 2002, recordàvem al Govern que, el

La ratificació de la majoria liberal va deixar fora dos blocs molt importants: els drets col·lectius i els de protecció de la família

21 de juny d'aquell mateix any, s'havia acordat al Consell General, per unanimitat, demanar al Govern que portés a ratificació la Carta Social Europea abans de finalitzar l'any 2003, però que la legislació laboral que el Govern defensava topava amb la normativa europea.

Per això dos anys després –el 30 de juny del 2004– vam haver de dis-

crepar de la ratificació de mínims, restrictiva de drets que consideràvem i considerem essencials per a la cohesió social.

El portaveu socialdemòcrata en aquell debat del 30 de juny del 2004, el conseller general **Esteve López Montanya**, va parlar del sentiment ambivalent que teníem els socialdemòcrates: «alegria» perquè

finalment es ratificava la Carta i «decepció» en trobar-nos davant una ratificació «parcial, fragmentada i insuficient». Una ratificació raquítica al capdavant.

El que va fer la majoria liberal fou ratificar de manera esbiaixada la Carta Social Europea, perquè va deixar fora de la ratificació dos blocs molt importants: els drets col·lectius i els de protecció de la família.

El nostre portaveu **Esteve López** va dir el 30 de juny del 2004 –i els actuals membres del grup parlamentari socialdemòcrata hem, dissortadament, de mantenir encara avui que Andorra es singularitza quan no ratifica els principis de la negociació col·lectiva, perquè aquesta reserva comporta menystenir els drets sindicals dels treballadors.

Pel que fa als drets de protecció de la família, negar-se a ratificar-los, com va fer la majoria liberal, era –el 30 de juny del 2004– i és també avui, encara i dissortadament, una evident contradicció amb els drets que estableix la nostra Constitució.

El president del «Congrés dels poders locals i regionals» del Consell d'Europa, el britànic **Keith Witmore** (amb el qual em vaig entrevistar l'any passat a Estrasburg en el moment de signar, com a cap de Govern i en nom d'Andorra, la Carta Europea dels poders locals) ha declarat aquest dies que «... la crisi empeny a preguntar-se sobre el respecte d'aquest text per alguns països i, pel que fa a altres, de la seva implementació en el seu dret nacional».

I **Keith Witmore** afegeix encara que «... la crisi econòmica pot esdevenir un desastre social si hom deixa desmantellar la carta social...». Ho diu no pas un socialdemòcrata, sinó un liberal-demòcrata britànic.

Aquesta seria la reflexió a considerar: si **Antoni Martí** fa un discurs, el dilluns a Sant Julià de Lòria, assegurant que les seves retallades no afectaran ni educació ni benestar, no deixa d'estranyar que el dimarts no es recordi del cinquantenari de la Carta Social Europea. ≡

President del grup socialdemòcrata